

Sygn. akt II Ka 162/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 czerwca 2019r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Katarzyny Jaśniak Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2019r.

sprawy **A. M.**

oskarżonego z art.222§1k.k. i art.226§1k.k. w zw. z art.11§2k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 20 lutego 2019r. sygn. akt II K445/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2019r. w sprawie o sygn. akt II K 445/18 Sąd Rejonowy w Turku oskarżonego A. M. uznał za winnego tego, że w dniu 7 września 2018 roku w G., w woj. (...) znieważył

i naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji T. O. podczas

i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób że kopał wymienionego obutą stopą w udo oraz brzuch, szarpał za mundur i uderzył ręką w tułów, podczas których to czynności jednocześnie wypowiadał w stosunku do wymienionego funkcjonariusza znieważające słowa powszechnie uważane za wulgarne i obelżywe, tj. przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył oskarżonemu opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez oskarżonego, który orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na jego treść poprzez rażące naruszenie praw oskarżonego.

W oparciu o ten zarzut, oskarżony wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zwolnienie od kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na niskie dochody i trudną sytuację materialną.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się niezasadna, wobec czego Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż oskarżony we wniesionej apelacji nie wskazał w jaki sposób Sąd wydanym rozstrzygnięciem naruszył jego prawa oraz na czym dokładnie miałyby polegać błędne ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd I instancji.

Jednakże Sąd odwoławczy dokonując kontroli instancyjnej, stwierdził iż ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, stanowiące podstawę orzeczenia nie budzą jakichkolwiek zastrzeżeń. Dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Zaskarżone orzeczenie pozostaje, więc w pełni pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. Wskazać należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem

w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane

w uzasadnieniu wyroku. Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znalazła pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w pisemnym uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co pozwoliło w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej. Sąd odwoławczy pragnie również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, zgodnie z art. 92 k.p.k., dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, bez wkraczania przez Sąd w sferę dowolności. Ocena materiału dowodowego

w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 2 k.p.k., 4k.p.k., 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną i jest zgodna

z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał jakie okoliczności uznał za udowodnione, wyjaśniając które ze zgromadzonych dowodów i z jakiego powodu uznał za wiarygodne, a którym tej wiarygodności odmówił. Tok rozumowania Sądu przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny oraz poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach. W oparciu o zgromadzone

w sprawie materiały dowodowe, Sąd I instancji bezsprzecznie ustalił, iż oskarżony A. M. podczas wykonywania przez funkcjonariusza policji T. O. czynności służbowych, kopał go obutą stopą w udo oraz brzuch, szarpał za mundur i uderzył ręką w tułów oraz jednocześnie wypowiadał pod adresem pokrzywdzonego słowa powszechnie uważane za wulgarne i obelżywe. Zasadnie zatem Sąd Rejonowy uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., bowiem oskarżony znieważył i naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Z uwagi na powyższe, sprawstwo oskarżonego nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Odnosząc powyższe do zarzutu oskarżonego wskazanego w apelacji, wskazać należy, iż Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopuścił się jakiegokolwiek błędu w ustaleniach faktycznych ani też w żaden sposób nie naruszył praw oskarżonego. Sąd poczynił ustalenia w oparciu

o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. w oparciu

o wyjaśnienia oskarżonego A. M. (k.23-24) jak również zeznania świadków: T. O. (k.7-8, 78-79, 80-81), J. K. (k. 11-12, 64-65), K. Ś. (k. 14-15, 63-64) oraz S. M. (k.17-18, 63) oraz w oparciu o pozostały materiał dowodowy w postaci protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu (k. 2-4), danych o karalności (k. 26), dokumentów z akt sprawy II K 507/18 (k. 67-79), pisma Prokuratora PR w K. (k. 86), dokumentów z akt sprawy 1 Ds. (...).2018 (k. 88-91), czemu dał wyraz w sporządzonym uzasadnieniu.

Jednocześnie wskazać należy, iż stosownie do wniosku oskarżonego, zawartego w apelacji, Sąd odwoławczy na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 czerwca 2019r. przeprowadził dowód z akt Prokuratury Rejonowej w Koninie o sygn. PR 1 Ds. (...).2018. Postanowieniem z dnia 10 maja 2019r. umorzono śledztwo prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Koninie w sprawie dotyczącej przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza T. O. podczas i w związku z interwencją prowadzoną w dniu 7 września 2018r., tj. o przestępstwo 231 § k.k., wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa.

Prokurator wskazał, iż mimo wyczerpania możliwości dowodowych, brak jest dowodów obiektywnych i jednoznacznych, potwierdzającą którąś z wersji ustalonych w toku postępowania przygotowawczego, przy czym należy stwierdzić, że zeznania świadków K. N., J. K., M. J. oraz dokumenty w postaci wykazów przedmiotów przyjętych do depozytu PIZ, które miał przy sobie A. M. oraz badanie lekarskie A. M. wykonane przed przyjęciem do PIZ, czynią bardziej wiarygodną wersję zdarzenia przedstawioną przez funkcjonariuszy KPP w T..

Jednocześnie Sąd odwoławczy zwraca uwagę na treść art. 8 § 1 k.p.k., który stanowi że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciami innego sądu lub organu. Wobec powyższego, Sąd I instancji nie był w jakikolwiek sposób zobligowany do wstrzymania się z wydaniem orzeczenia w przedmiotowej sprawie do czasu wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie PR 1 Ds. (...).2018, prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Koninie. Dodatkowego podkreślenia wymaga fakt, iż sąd w sprawie karnej nie jest w jakimkolwiek zakresie związany ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, wobec czego jakiegokolwiek powielenie ustaleń faktycznych czy oceny materiału dowodowego, przeprowadzonego w ww. sprawie Prokuratury Rejonowej w Koninie doprowadziłoby do rażącej obrazę zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie. Wobec powyższego w niniejszej sprawie nie było również podstaw do zawieszenia przedmiotowego postępowania do czasu rozstrzygnięcia postępowania w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Koninie.

Reasumując, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów okazała się prawidłowa, wyczerpująca oraz właściwie i przekonująco uzasadniona. Jednocześnie zarzuty oskarżonego sprowadzały się jedynie do zaprzeczenia ustaleniom faktycznym i przedstawionej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów.

Zakres zaskarżenia oblił Sąd odwoławczy również do dokonania kontroli w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary. Mając na uwadze fakt, iż czyn oskarżonego wypełnił znamiona określone w przepisach art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k., Sąd słusznie skazał oskarżonego za jedno przestępstwo na podstawie zbiegających się przepisów ustawy karnej. W ocenie Sądu odwoławczego, wymierzona oskarżonemu kara 10 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie jest odpowiednią karą, uwzględniającą cele wychowawcze, kompensacyjne oraz prewencyjne. Sąd I instancji przy wymiarze kary w sposób prawidłowy wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, mające wpływ na jej wymiar, w tym znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, duży ładunek agresji, który cechował zachowanie oskarżonego oraz fakt, iż oskarżony w chwili popełnienia czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność uchylenia bądź zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Mając na uwadze trudną sytuację majątkową oskarżonego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Agata Wilczewska